

Anti-East

«Συμμορίες» και Εργατική Πολιτική στη γειτονιά του Βύρωνα

Στα μέσα Οκτώβρη το Χαμόγελο του Παιδιού εξέδωσε missing alert: η 16χρονη Μαρκέλλα είχε εξαφανιστεί. Λίγες μέρες μετά θα βρισκόταν σε ένα σπίτι στον Βύρωνα σε κωματώδη κατάσταση. Μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, όπου και πέθανε. Αμέσως εφημερίδες, κανάλια και σόσιαλ έστησαν χορό γύρω από το πτώμα της ανήλικης με σκοπό να μας ενημερώσουν για ακόμη μία «είδηση-σοκ». Εδώ είναι που τα πράγματα άρχισαν να ξεφεύγουν από την πεπατημένη. Όταν λέμε πεπατημένη εννοούμε την κρατική αφήγηση που λέει πως όταν κάποιος ανήλικος κάνει ή παθαίνει οτιδήποτε, οι μπάτσοι και οι δικαστές τρέχουν τον ίδιο και τους γονείς του με την κατηγορία της «παραμέλησης ανηλίκου». Η περίπτωση της Μαρκέλλας εξελίχθηκε διαφορετικά. Σύμφωνα με τα μίντια, οι γονείς της ήταν πρότυπα και ουδεμία ευθύνη έφεραν για τον θάνατο του παιδιού τους. Το φταίξιμο έπεσε εξολοκλήρου στους φίλους της Μαρκέλλας, οι οποίοι ήταν -λένε πάντα τα μίντια- κύκλωμα πρεζεμπόρων, που την είχαν μετατρέψει σε πειραματόζωο και της έδιναν ναρκωτικά «για να δουν τι θα πάθει».

Εδώ κάπου η κοινή λογική αρχίζει να θρυμματίζει την κρατική αφήγηση. Μισό λεπτό -θα πει ο καλόπιστος αναγνώστης, εμείς ξέρουμε πως οι πρεζεμπόροι δεν λειτουργούν έτσι. Οι έμποροι γενικά σε τούτον τον κόσμο, κάνουν αυτό που λέει η λέξη: εμπορεύονται. Όταν δίνουν την πραγμάτεια τους τσάμπα, είναι κακοί έμποροι και φαλιρίζουν, που λέγανε και οι παλιοί. Αυτό ισχύει δύο φορές για τους πρεζεμπόρους. Επίσης, οι πρεζεμπόροι ξέρουν τι κάνουν τα ναρκωτικά που πουλάνε όταν κάποιος τα χώνει στο μπράτσο του- δεν χρειάζονται να πειραματίζονται πάνω σε ανήλικους.

Κάτι ακόμα που μας έκανε εντύπωση ήταν το γεγονός πως αυτή την φορά κανείς δεν ήθελε να στρέψει τα βέλη του στους γονείς. Όχι πως θέλουμε να βλέπουμε γονείς πίσω από τα κάγκελα, αλλά αυτούς πώς και τους άφησαν να βγούνε λάδι; Η δικηγόρος τους έσπευσε να πει πως «Δεν είναι οικογένεια που δεν είχε έλεγχο του παιδιού. Είναι πάρα πολύ εύκολο μέσα σε ένα λάθος φιλικό περιβάλλον να ξεφύγει η κατάσταση. Σας το λέω με επίγνωση γιατί γνωρίζω πολύ καλά την οικογένεια»¹. Η

δικηγόρος είπε αυτά -το περιμέναμε, δικηγόρος είναι, πληρώνεται για να τους υπερασπίζεται. Ολόκληρος κρατικός μηχανισμός όμως, από πού κι ως πού στηρίζει την υπερασπιστική της γραμμή;

Όλα τα παραπάνω μας γέμιζαν απορίες, μέχρι που αρχίσαμε να το ψάχνουμε λίγο καλύτερα. Κι εκεί ανακαλύψαμε πως, όχι, η κρατική πολιτική πίσω από το κυνήγι ανηλίκων δεν έχει αλλάξει. Απλά στην περίπτωση της Μαρκέλλας τα πράγματα δεν ήταν όπως αρχικά φαινόταν. Προτού πούμε όμως σε τι διαφέρει η υπόθεση της Μαρκέλλας από τις δεκάδες περιπτώσεις παραμέλησης ανηλίκων, θα πούμε ποια είναι η κοινή κρατική πολιτική πίσω από αυτές.

Το κράτος έχει μεθοδεύσει καιρό τώρα την στοχοποίηση της εργατικής νεολαίας σαν «παραβατικούς», ενώ δεν χάνει ευκαιρία να στείλει στη φυλακή και τους ίδιους τους γονείς με την κατηγορία της «παραμέλησης». Αυτή η πολιτική ξεκίνησε κατηγορώντας τους μαθητές των ΕΠΑΛ σαν φασίστες (sidebar 1) και συνέχισε με την περίφημη «άνοδο της νεανικής εγκληματικότητας». Αυτό που έχει αυξηθεί στην πραγματικότητα είναι η ενασχόληση της ελληνικής αστυνομίας. Μόνο τον Σεπτέμβρη είχαμε 1300 συλλήψεις ανηλίκων με ασήμαντες κατηγορίες που άλλοτε δε θα απασχολούσαν κανέναν, πόσο μάλλον τα αστυνομικά δελτία. Σε γειτονιές της Αθήνας όπως στην Κηφισιά έχουν συσταθεί πολιτοφυλακές που βγαίνουν στους δρόμους και καλούν την αστυνομία με την παραμικρή αφορμή. Οι συλλήψεις ανηλίκων με την κατηγορία «σύσταση εγκληματικής οργάνωσης»² και γονιών για παραμέληση ανηλίκου είναι πλέον κάτι συνηθισμένο.

Τον Μάιο του 2023 ένα αυτοκίνητο παρέσυρε και σκότωσε μια δωδεκάχρονη σε κεντρικό δρόμο της Καλλιθέας. Οι γονείς στοχοποιήθηκαν απλά και μόνο γιατί η μικρή γύριζε μόνη της από το σχολείο. Η οικογένεια ήταν μετανάστες. Τέτοια περιστατικά γίνονται πλέον σε καθημερινή βάση. Η εργατική τάξη πειθαρχείται και γίνεται αντικείμενο αστυνομικής διαχείρισης και μέσα από τα παιδιά της...

ΕΠΑΛ Ευόσμου (φωτό από την υπόθεση)

Στις αρχές του 2022 τα ΜΜΕ και οι ρουφιάνοι αριστεροί ανακάλυψαν πως τα ΕΠΑΛ είναι «φωλιές φασιστών». Με την υπόθεση της Χ.Α. νωρίτερα είχαν φροντίσει ο αντιφασισμός να είναι κρατική υπόθεση. Άρα και στην «Υπόθεση ΕΠΑΛ» το αίτημα αριστερών και δημοσιογράφων ήταν: μα πού είναι το κράτος να επιληφθεί; Το μοτίβο αυτό συνεχίζει ακόμα με κάθε φιγούρα που βαφτίζεται αντικοινωνικός, συμμορία, παραβατικός...

Ο κοινός παρονομαστής στις δεκάδες καθημερινές περιπτώσεις «ανήλικης παραβατικότητας» είναι η κοινωνική τάξη των κατηγορουμένων. Τόσο οι κατηγορούμενοι, όσο και το συγγενικό τους περιβάλλον, είναι εργατική τάξη. Το κράτος κατασκεύασε το πρόβλημα, εν προκειμένω τις «συμμορίες ανηλίκων», για να το λύσει με τους μπάτσους και με αυτό τον τρόπο να επιτεθεί σε αυτούς που χρειάζεται να ελέγξει. Όσο η οικονομική κρίση καλπάζει, όσο το κράτος χρειάζεται πειθαρχημένη εργασία στους καιρούς που έρχονται, τόσο εντείνει τον έλεγχο και την πειθαρχία εντός και εκτός εργασιακού χώρου. Τα μέσα που διαθέτει είναι πολλά, από τον ασφυκτικό έλεγχο του δημόσιου χώρου μέχρι τη νομοθεσία. Οι νόμοι που έρχονται με τα τελευταία νομοσχέδια είναι ενδεικτικά των διαθέσεων του κράτους: οι καταδικασμένοι για πλημμελήματα προβλέπεται να εντάσσονται σε πρόγραμμα κοινωφελούς εργασίας. Ήδη 1500 φορείς (δήμοι, νοσοκομεία, ιδρύματα και άλλοι) είναι σε λίστα αναμονής για να υποδεχτούν τους παραβατικούς που θα δουλέψουν για πάρτη τους χωρίς να χρειαστεί να δώσουν φράγκο!³ Ορίστε λοιπόν που κάποιοι ωφελούνται από την κρατική πολιτική περί «νεανικής παραβατικότητας». Ποιοι; Μα τα αφεντικά μας φυσικά! Ωφελούνται από μία πολιτική βγαλμένη από τα κατάβαρα της χιτλερικής Γερμανίας: κατασκευάζουν το πρόβλημα των

Τον Οκτώβρη του 23 στη Νέα Ιωνία η αστυνομία συνέλαβε 87 οπαδούς, η πλειοψηφία εκ των οποίων ανήλικοι. Η κατηγορία: σύσταση εγκληματικής οργάνωσης. Συνελήφθησαν προληπτικά – όχι για κάτι που έκαναν, αλλά για κάτι που ενδεχομένως θα μπορούσαν να κάνουν. Στα κρατικά σχέδια είναι όσοι φορτώνονται με πλημμελήματα από δω και πέρα να δουλεύουν τσάμπα. Το πέσιμο στους οπαδούς είναι κι εκείνο μέρος της εργατικής πολιτικής.

«αντικοινωνικών», τους στοχοποιούν κι έπειτα μέσω αστυνομικής διαχείρισης τους βάζουν να δουλεύουν δωρεάν. Με λίγα λόγια η υπόθεση «νεανική παραβατικότητα», που τόσο αρέσει στο κράτος, είναι ουσιαστικά εργατική πολιτική. Και όσο η οικονομική κρίση βαθιάνει και στο βάθος τα σύννεφα σκουραίνουν, ποιος ξέρει τι άλλο μας ετοιμάζουν.

Υπό αυτό το πρίσμα ξεκαθαρίζει και η υπόθεση «της 16άχρονης του Βύρωνα». Η Μαρκέλλα ήταν ο Μαρκ. Αυτό τα ΜΜΕ και οι γονείς της παρέλειψαν να μας το πουν, αφού δεν ταίριαζε με το προφίλ του «γόνου μικροαστικής καθωσπρέπει οικογένειας που παρσύρεται από κακές παρέες». Οι γονείς του όμως δεν ήταν εργατική τάξη. Γι αυτό τον λόγο όχι μόνο δεν κυνηγήθηκαν αλλά βρίσκονται μπροστάρηδες στο κυνή-

γι των «παραβατικών», γιατί αυτοί που είναι εργατική τάξη είναι οι φίλοι του Μαρκ, οι οποίοι μεταμορφώθηκαν από τα μαγικά μίντια σε «συμμορία ναρκεμπόρων» ώστε τα δικαστήρια να αναλάβουν τη συνέχεια.

Το κρατικό αφήγημα λοιπόν είναι συνεπές. Σε όλες τις υποθέσεις με πρωταγωνιστές ανήλικους που έχουμε διαβάσει τον τελευταίο καιρό, αυτοί που διώκονται σαν εγκληματίες είναι η εργατική τάξη. Επίσης, για τον Μαρκ, να μην ξεχάσουμε πως η μικροαστική οικογένεια είναι ένα κατεξοχήν εχθρικό περιβάλλον για άτομα με διαφορετικό σεξουαλικό προσανατολισμό. Πως αυτή η κοινωνία είναι βαθιά ρατσιστική και σεξιστική. Όσοι θυμόμαστε ακόμη πώς δουλεύει ο κόσμος αυτός μπορούμε να φανταστούμε τον Μαρκ να φεύγει από την ζεστή, οικογενειακή φωλίτσα γιατί η φωλιά έζεχνε

σεξισμό. Μπορούμε να τον φανταστούμε να έχει τόσα ζόρια στη ζωή του ώστε να ξεκινάει τα ντραγκς. Μπορούμε, τέλος, να φανταστούμε τους φίλους του να γίνονται αντικείμενο αστυνομικής διαχείρισης, αφού η εργατική τάξη -όλων των ηλικιών- βρίσκεται εδώ και τρία χρόνια στο στόχαστρο με κραυγαλέο τρόπο: από τον έλεγχο των δημόσιων χώρων μέχρι την πειθαρχησή μας εντός εργασίας.

Το κράτος έχει κάνει ξεκάθαρο τα τελευταία χρόνια πως προετοιμάζεται. Με φόντο την οικονομική κρίση, όσο τα σύννεφα του πολέμου στην γειτονιά μας πυκνώνουν τόσο εκείνο εντείνει την πειθαρχία και τον έλεγχο στον εσωτερικό εχθρό, την εργατική του τάξη. Για τα αφεντικά μας είναι σημαντικό η κρατική φωνή και ερμηνεία να είναι το μόνο που ακούγεται, ώστε να μην αμφισβητείται. Γι αυτόν τον λόγο είναι εξίσου σημαντικό να αντιλαμβανόμαστε το νόημα πίσω από τις γραμμές όσων λένε οι κρατικοί ρουφιάνοι. Όταν μιλάνε για παραβατικούς εννοούν όλους εμάς: την εργατική τάξη και την διαχείρισή μας. Όλα τα άλλα -«παραβατικοί», «συμμορίες», «εγκληματίες» και πολλά ακόμη- είναι προπέτασμα καπνού για μια πολιτική την οποία έχουν κατασκευάσει και στηρίζει τόσο το αριστερό όσο και το δεξιό κομμάτι του κράτους.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Στα άρθρα για την «δεκαεξάχρονη του Βύρωνα» οι φωτογραφίες σπανίζανε. Η μόνη φωτο που δημοσιεύτηκε ήταν όταν το Χαμόγελο του Παιδιού έβγαλε το πρώτο Missing Alert. Από την στιγμή που πέθανε και μετά ούτε που ξανάδαμε τίποτα: παράξενο, αφού ο σεβασμός στο απόρρητο είναι πια ανέκδοτο και θα έλεγε κανείς πως οι φωτογραφίες γλυκών κοριτσιών από μικροαστικές οικογένειες «πουλάνε». Ο λόγος ήταν απλός: η εικόνα του Μαρκ δεν ταίριαζε με το παραμύθι που ήθελαν οι γονείς να πουν. Φυσικά και εδώ αυτοί που κυνηγήθηκαν ήταν εργατική τάξη.

1. Παραπολιτικά, 25/11/2023, Δικηγόρος οικογένειας 16χρονης: Οι γονείς με όση δύναμη τους απομένει θέλουν να φτάσει το μαχαίρι στο κόκκαλο
2. Καθημερινή, 14/10/2023, ΕΛ.ΑΣ.: Πάνω από 1.300 συλλήψεις ανηλίκων τον Σεπτέμβριο
3. Καθημερινή, 27/11/2023, Όλο το σχέδιο για δίκες – εξπρές

antifa*east..